

ZENTAI ELLENŐR.

Helyi és vidéki érdeki társadalmi és közgazdasági hetilap.

Szerkesztő és kiadóhivatal: Kínizsi-utca 758. sz., hova a lapot érdeklő közlemények, hirdetések és az előfizetési pénzek intézendők.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, felévre 2 frt, negyedévre 1 forint. — Egyes számok Berger testvérek könyvkereskedésében 10 krért kaphatók, hol előfizetések is elfogadtnak.

Megjelenik
minden vasárnap.

Hirdetések:

Berger testvérek könyvkereskedésében is fölvetetnek. — Hirdetési díj egy négyszög-centiméternyi térért 2 kr. — Bélyegdíj minden egyes beigtatás után 30 kr. — Nyiltér petitsoronként 10 kr.

Indokolt-e a pénzintézetek szaporítása?

A „Zentai Ellenőr“ febr. 22-ről kelt számában megjelent „Mit akarunk!“ című, hitelegylet alakítására buzdító cikket illetőleg a szerkesztőség nyílt fölhívására kötelességszerűnek tartom városunk lakosságának jól fölfogott érdekében véleményemet a következőkben nyilvánosságra hozni.

Tisztelt polgártársak! Hogy a pénz, mely hazánk iparának, kereskedelmének és gazdaságának, illetve ezen üzletágak éltető és fejlesztő vérkeringését képezi, fejlődni indult viszonyainkhoz képest nem elegendő, azt már a magasabb tudományos körökben és sajtó alól kikerült művekben is elismerték. Ez azonban országos baj lévén, ezen egyes városkák vagy szövetkezetek nem segíthetnek. Ezen csak a magas kormány és az országgyűlés van hivatva törvényhozás útján segíteni vagy egy önálló magyar jegybank alakítása, vagy pedig a főmálló osztrák-magyar banknál a jelenleginél jóval nagyobb dotáció biztosítása által.

Mostani helyzetünkben tehát mindaddig, míg ez országos baj el nem oszlattatik, a fokozott fejlődés az óhajnak éppen ellenkezőjét, t. i. az említett igényekhez megkívántató vérnek — a pénznek szűkebb és szűkebb voltát idézi elő. Magyarország ugyanis csak egy bizonyos meghatározott mennyiségű pénzerővel rendelkezik, s ha ez évről-évre szaporodó beruházások, vállalatok, gyárak, sat. által több és több részre osztva igénybe vétetik, mi természetesebb, mint az, hogy a kereslet nagyobboldásával a kínálat kisebbedik, vagyis a pénz, a közforgalom eszköze, kevesebb és kevesebb lesz. Így áll ez városunkra nézve is, ha egy negyedik pénzintézet alakul: ha többel nem, de annyival mindenesetre kevesebb lesz városunkban a pénz, a mennyibe kerül:

- létesítése és fönntartása,
- a pénztár készpénz-állaga és
- a mely összeg föl és le a postai utat járja.

A mi pedig azt a fölhozott nehezmenyt illeti, hogy a helybeli pénzintézetek 25% törlesztést irtak ki, ez sem egészen azon intézetek hibája, — hibája lehet csak annyiban, a mennyiben felső hitelüket tulzott mértékben igénybe venni merészkedtek, — hanem a hiba, ezer közbejött körülményben, egyrészt a már említett országos bajunkban, másrészt pedig a városi tanács és a képviselők eljárásában rejlik, mely és kik a város tőkáját meggondolatlanul egy évben, még pedig abban az évben, mely közviszonyainkat a rossz termés, olcsó gabonárák és az ez szülte iparpangás következtében a legkönyörtelenebbül sújtotta, 200 ezer frtot meghaladva, építkezésekre fektették s ezzel a helybeli pénzintézeteket a náluk elhelyezett összegek visszafizetésére kényszerítették, nem gondolván meg, hogy a pénztárakban elhelyezett pénz közvetve az egyes városi adások zsebeiből vonatik vissza. Bár legalább a

gymnázium építését halasztották volna el! Ez annyival inkább indokolt lett volna, a mennyiben az építkezés megkezdése előtt a válságos helyzet már beköszöntött volt.

Elképzelhetik t. polgártársaim, mennyire lehetett volna a kérdés alatti 200 ezer frttal a helybeli szűk pénzviszonyokat az új terméig kevésbé nyomasztókká tenni.

De gondolják meg t. polgártársaim azt is, hogy egy takarékpénztár, a melynek minden betett tőkéje fölmondható, nem lehet hivatva évek hosszú sorára minden törlesztés és visszafizetés nélküli kölcsönöket adni. Az ily hosszú időre szóló kölcsönadásokra csakis azok az intézetek hivatvák, melyek záloglevelek kibocsátására nyerne a kormány-, illetve a törvényhozástól engedélyt, a mely záloglevelek évenként bizonyos hányadban kisorsoltatnak, minek következtében azok az intézetek a rohamos tőke visszavonásának sem lehetnek kitéve.

De az igazat megvallva, ki kell jelenem azt is, hogy takarékpénztáraknál rendszerint minden váltót lejáratkor készpénzzel kellene beváltani és azután az új váltót értékesítés végett benyújtani. Hogy azonban a takarékpénztárak nem ekként járnak el, csakis abból a szempontból teszik, mert fölfogják a pénz kevés voltában rejlő országos bajt és az új váltó elfogadásával, illetve az előbbinek fődözését megelőzőt értékesítéssel a pénz keveségét ezzel is pótolni célozzák. De az egészséges pénzüzet szempontjából mindenestre szükséges valamennyi adósságnak részben leendő törlesztését fönntartani. Minden hitelt érdemlőnek azonban jogában áll, míg hitelét tulzottan ki nem merítette, új váltót is benyújtani, illetve a visszafizetett összeget újból igénybe vehetni. És hogy ezen gyakorlat még a mostani igen szorult pénzviszonyok között is fönnmáll, szolgáljon igazolásul azon körülmény, hogy a f. évi január 1-től lefolyt e hat héten át is a Zentai takarékpénztárnál 50 ezer frton fölül egészen új kölcsönök adattak ki, — természetesen teljes biztosítást ígérő váltók- és papírokra.

Ezzel a fölvilágosítással arra a kérdésre, vajjon szükséges-e az ipar, kereskedelem fejlesztésére egy negyedik pénzintézet Zentán? úgy hiszem, elég érthetően megfelelttem. Az általam adott fölvilágosításból mindenki meggyőződhetett, hogy nem szükséges.

Most következik egy második kérdés, t. i. a takarékoság és tőkegyűjtés kérdése. Erre válaszom igen rövid lehet. Mert ott, hol van egy takarékpénztár, mely 10 kros betétet is elfogad, még két másik takarékpénztár is van, melyek 50 krtól fölfelé betéteket elfogadnak, különösen a Zentai takarékpénztár, mely intézet alapszabályai keretében már 10 év előtt befoglalta az ugynevezett törzsbetét-üzletágot, mely szerint alkalom nyújtatik a legszegényebb napszámosnak, cselédnek és iparosnak is hat évre kötelezett bármily csekély havi részletekben tőkéséket gyűjteni, véletlenül közbejött szükség esetén a befizetett összeg $\frac{3}{4}$ részeig

előleg-kölcsönt vehetni, épp úgy, mint bármely önszegélyző együletnél, azzal a különbséggel, hogy ezen gyűjtött tőkésékeknek kezelési költségeit és adóját a takarékpénztár maga viseli és fizeti, az illető tőkét a rendes 5% kamatozáson fölül még saját összes nyeresményében is részelteti, mely eddig $1\frac{1}{4}$ — $1\frac{1}{2}$ % között váltakozott, tehát a törzsbetét évenként $6\frac{1}{4}$ — $6\frac{1}{2}$ %-t jövedelmez. Mindezek alapján nyiltan és határozottan állíthatom, hogy ennél előnyösebb mód:

- teljes biztosság mellett,
 - minden költség és adó nélkül, a szegény emberek tőkegyűjtésére alig képzeltető.
- Ezek alapján önként következik erre a második kérdésre is a válasz, hogy a jól elkészített ebédhez csak hozzá kell ülni, s kár volna egy másíknak megfőzéséhez a fát és hozzávalókat elfecsérelni, mert még kérdés, milyen lenne az?

Egyébiránt én senkit lebeszélni nem akarok, mert minden emhernek megvan a létjoga abhoz, hogy maga magának előnyt és hasznot teremtsen. Miért is e soraim csak arra szolgáljanak, hogy nyoma legyen annak, miszerint volt egy ember, ki a valót megmondotta.

Mihálkovits.

(Itt adjuk t. olvasóink érdekében a Zentai takarékpénztár alapszabályainak a törzsbetétekre vonatkozó részét.)

69. §. Elfogad a társulat mindenkor és minden időben megkezdhető törzsbetéteket is, 6 év, vagyis 72 hónapon át havonként egyenlő részletekben, egyszermindenkorra, vagy évenként bizonyos összegekben befizetve, mely utóbbiak a hat éven túl előre, meghatározott évek multán visszafizetendők is lehetnek. Azonban a törzsbetevőnek akarától függ a törzsbetete megkezdésével, illetőleg e célra egy ilyen könyvecske kiváltásánál az összeg nagyságát, melyet havonként vagy évenként befizetni óhajt s arra magát lekötí, meghatározni. Mely szerint:

- a kikötött évek lefolyásáig a törzsbetétek föl nem mondhatók,
- minden egyes törzsbetevő egy törzsbetéti könyvecskét is nyer, melybe havonként fizetendő részletei bejegyeztenek,
- a törzsbetét 5%-kal kamatoztatik,
- a törzsbetétek kamatozása a befizetést követő hó 1-én kezdődik,
- a rendes kamaton fölül a társulat a törzsbetevőket saját tőkéi után járó 6%-toli kamatok levonásával üzleteinek összes nyeresményében, az összes törzsbetét-összegnek a június hó 30-án és december 31-én zárt félévi vagyonszerű kimutatásainak főösszegéhez mért arányból 40%-val részelteti akként, hogy minden új törzsbetevő törzsbeteteinek megkezdését követő július 1-től és január 1-től kezdve élvezheti csak e kedvezményt,
- minden törzsbetevő egy e célra megnyitandó üzleti könyvben egy számla-lapot kap, melyben törzsbetete, arra félévenként járó kamata s évenként nyerendő haszonrész bejegyeztenek és tőkésítve tovább kamatoztatik,
- a havonkénti befizetéseknek mindig a hó első felében, az évenkéntieknek az év első havában kell történni; a késedelmes törzsbetevők a társulat igazgatósága vagy választmánya által időközönként meghatározott rendes kamatláb szerint késedelmi kamatokkal lesznek terhelendők,
- a hathónapon és három éven át nem fizetőeknek pedig az utolsó befizetéséig járó összes

járlékainak $\frac{1}{4}$ része visszaadatik, vagy mint rendes takarékpénztári betét külön gyűmölcsözötték és kezeltek. $\frac{1}{4}$ részben pedig az intézet tartaléktökeje javára fordítatik.

9. a bekövetkezett haláleset, a végképeni elszegényedés miatt nem teljesíthető további befizetések a törzsbetűti könyvecske örökösei és illetve tulajdonosa által beszünttetethetnek, — és ez esetben az utolsó befizetés alkalmával a 6. pont szerint zárt összejárulékaik azoknak kiűzöttetnek.

10. egy ilyen törzsbetűti könyvecskére, az abban tett részletfizetések, kamatok és nyeregményrészek összegeinek $\frac{3}{4}$ értékeig, előleg kölcsönök is adhatók.

11. jogában állandó a törzsbetűtők egyetemének saját körükből három tagot választani és az intézet kimutatásaiban saját érdekeik tekintetében betekinteni.

12. a törzsbetűti könyvecskéket bizonyos névre szólnak, melyek át is írathatók, s minden átíratásért 30 kr. fizetendő.

13. egyenként pedig a takarékpénztár betűt-könyvecskéire szóló 52., 53., 55., 56., 61., 62., 63., 64. §§-ai a törzsbetűti könyvecské- és törzsbetűtőkre is érvényesek. Szerk.)

A kulisszák mögül.

(*) Tehát eltávoztak körünkből a színészek is. És pedig tisztességesen távoztak el. Ez nagy szó, mert évek óta nem járt nálunk szintársulat a nélkül, hogy távozása előtt vagy fölözslani, vagy pedig máhija, ruhátára egy részt zálogba itt hagyja ne kellett volna. Pedig nem emlékezünk meg arra sem, hogy olyan hosszú ideig fönttarthatta volna magát Zentán egy társulat, mint a Pesti Ihsz Lajosé. December 13-án kezdte meg előadásait a „Buborékok”-kal és február hó 16-án adta a „Csikós”-t búcsuelőadásként. Két egész hónap nem kis idő, főleg farsangos időben, balak idején és hozzá még a mai viszonyok között, mikor ahányan vagyunk Zentán, annyiféle huzunk. Most, hogy a „nemzet nap száma”-i itt hagytak bennünket: alkalmat veszünk magunknak és elmondunk egyetmást az itt időzésük ideje alatt tapasztaltakról.

Első, a miről meggyőződünk, az, hogy nincs igazuk azoknak, kik azt állítják, hogy Zentának nincs színházi publikuma. Igen is van, még pedig nem egy, hanem kettő. Egyik az ellenzék, másik zsuffixesek. A zsidók képeznek a harmadikat, mert volt olyan előadás is, a hol a nézők közt újjainkon megszámálhatunk volna Krisztus követőit, oly kevesen voltak; de tekintve azt a körülményt, hogy a zsidók minden „ellenzéki estét” tömegesen látogattak, ellenben a „zsuffixes napokon” rendszeren kimaradtak: őket határozottan az ellenzékhez kell sorolnunk.

Tehát voltak „ellenzéki” és „zsuffixes” esték. Hogy melyek voltak a zsirosabbak jövedelemre való tekintetből, azt az igazgató érezte legjobban. Mi csak sejtjük, hogy a mérleg rudja alighanem az „ellenzék” felé hajolt.

A „ZENTAI ELLENŐR” TÁRGÁJA.

Apai örökség.

Ily című hosszabb elbeszélés jelent meg e napokban külön kötetben Reviczky Gyulától, a ki eddig csak lyrai kötettel szerepelt irodalmunkban. Valószínű, hogy fog akadni kritikusa, a ki Reviczkynek ez újabb művét a Zola-iskola termékeivel, a naturalizmussal fogja összeköttetésbe hozni; pedig semmi sem áll távolabb egymástól, mint a zolaizmus és az Apai örökség, melynek szerzője, bár elismeri a naturalizmus fejének kiváló tehetőségét, nem egyszer támadta meg Zolát éppen irány miatt. Zolánál az élet aljas és piszkos dolgának föl kutatása irodalmi hitvallás; kéjjel turkál a szemétkben és rózsát sem bír mást elképzelni, mint olyat, mely a ganéjdombon terem. A sziv hevülése, a lelkesedés családása, az érzékeny lélek önáltatása iránt nincs semmi fogékonysága s nem akarja belátni, hogy az igazi költészetnek ugyan mindig az igazságot kell szem előtt tartani, de nem a nyers életigazságot. Eppen Zolának, a ki mindig a művészet törvényeivel tolakodik elő, nem szabadna feledni, hogy a költőnek éppen a művészeti törvények következtében nem szabad az élet mozgópecsenyét macskástól-ebestől átvenni. A költészetnek igaznak kell lennie, de csak annyira, mint a természetnek, mely a távol hegyet bábnak, a megtört esőcsöppeket szivárványnak mutatja. A természet áltatása, mely azért mégis igaznak marad, szolgáljon zsinórmértékül a költőnek is, a kinek nem szabadna felednie Tante szép-tanát a biantai tance ról, mely szerint kétegyenrangú irodalmi mű közül azé az első, mely tisztább légkörben mozogva nemesebb alakokat tüntet föl.

A publikumnak két részre történt szakadása különben éppen nem mondható szerencsés eseménynek a színészekre nézve, mert ha hol egyik, hol másik párt jön színházba, akkor sokkal vékonyabb a bevétel, mintha mindkettő együtt látogatja az előadásokat. És éppen ezért nekünk zentaiaknak ezidőszerint még álmódunk sem lehet állandó színházról, a mit — tekintve más, sokkal kisebb városok példáját — a Gombos Gábor által elpocsekolt közjövőkomból és privát adakozás után már ezideig bizony létesíthetünk volna. A jelzett körülmény-nél fogva továbbá azoknak is, kik, hallomásunk szerint, a műkedvelő-társulat halottaiból való föltámasztását óhajtják, azt tanácsoljuk, hogy ha csakugyan akarnak valamit, hát egyszerre két, t. i. egy ellenzéki és egy zsuffixes műkedvelői társulatot szervezzenek, mert a pártokra való tekintet nélkül alakítandó társulatunk nem fognak boldogulni.

Párttekinetek, az egymás iránti irigység, de ezek mellett főleg a nagy zás hóbortja és a feszíteni vágyás oka annak, hogy nálunk mindenki első sorbeli ülőhelyről akarja a színelőadást végignézni. Dudás Pista ur beszéli, hogy egyszer ötvennégy bérletet gyűjtött egy társulat részére. Szép szám! De midőn a társulat megérkezett s a helyek megválasztására került a sor, kitűnt, hogy mind az ötvennégy bérlet az első sorban kívánta helyét, a mi lehetséges nem lévén: fele a bérletnek kitöröltette magát s otthon maradt. Hogy segítsen már most magán ily körülmények között a szegény színigazgató? Ha élelmes: olyan eljárást kell követnie, hogy a kecske is jöjjék, de a káposzta is megmaradjon. Először is az első sort annyira összeszorítja, hogy két széket tesz oda, a hol tulajdonképen csak egynek volna helye. Hogy az „előkelők” egymás borsait bökdösik könyökeikkel: az nem tesz semmit. Aztán mint-hogy a tizenkettes számon túl esők már nem „uraknak” való helyek, hát minden szám mellé tesz egy lógóst és azt $\frac{1}{2}$ -lel jelöli. Így származnak azután az $1\frac{1}{2}$, $2\frac{1}{2}$, $3\frac{1}{2}$ stb. számmal jelzett helyek. A ki tehát nem akar a 13-ra ülni, mert az neki nagyon hátul esik: káppa a $12\frac{1}{2}$ számot s ez már az illető „előkelő” igényeivel teljesen konventál. Ezen kívül csinál a, b, c, d. stb., továbbá A, B, C, D, stb. betűkkel jelzett helyeket, melyeket a színpad előtt oldalvast helyez el. Nem baj, ha az illető néző nem is lát semmit az előadásból: csak elsőrendű helyet kapjon. Pesti különösen értett ehhez a manőverhez. Nála még a Z betű is eltekelt, mely pedig köztudomás szerint harminckettedik betű az ábecében, s a szék, melyet jelzett, majdnem a színpad alá esett.

(A második közlemény következik.)

A február 12. és 13-iki közgyűlés.

II.

A példa ragadós. Gombos polgármester febr. 12-én hanyagsággal vádolta a tisztikar egy részét a képviselőtestület előtt. Ki megy elől rossz példá

Egy erénye azonban van Zolának, mely őt nemesen megkülönbözteti apró francia társaitól, a Catulle-Mendés-etől, Gui de Maupassant-októl, s az az, hogy nem erkölcstelen, nem frivol. A mit Zola ír, az nagy rész igaz, csak egészben nem az. Annyira igaz akar lenni, hogy a szépségről, a költészet e sine quanonjáról egészen megfeledek. Mindazonáltal tiszteletre méltó benne az a komolyság, melylyel az élet problémáit megfejtteni iparkodik. Utánzóinál és laza szellemű követőinél ellenben a frivolitás öncél. Ezek csak az idegek csiklandozására törekszenek s nagyban tenyésztoi az immoralitásnak.

Az Apai örökségről szólva, erről az irányról szó sem lehet; de realizmussal is csak a felületen olvasó vádolhatja. Reviczky Zolánál csak az erőteljes színezést leste el s csak a bátorságot, melylyel, mint az orvos a föl vágandó sebbe, bele-vág a társadalom rothadt részeibe. Szemlélődéseit azonban bizonyos fájdalom rezgi át. Ő nem az experimentáló tudós nyugodtságával végzi kísérleteit, hanem az erős igazságérzet ama lelki harcával, mely látva az embereket a maguk valódiságában, azt mondja: non possumus!

Az Apai örökség hőse a gentry-osztályból egy fiatal ember, a ki apjától nem örökölt mást, mint nagyuri vágyakat, pazarlást hajlamot és lelküldhetetlen előszeretettel a dologtalanság, a dolce far niente iránt. Fejérváry Tiborból talán lehetett volna a társadalomnak munkás, hasznos tagja, ha másképen nevelik. Ő azonban soha senkit nem látott környezetében dolgozni. Apja lealázónak tartotta a munkát s a magyar nemessel úgy gondolkodott, hogy: „a paraszté a dolog”. Mikor aztán Tibor árvaságra jut és apjától, ki mindenét elűzölte, semmi se marad rá, az élet harcában nem bír megállani s átvánzorogva a nyomor minden fokán, vegre belátja, hogy ő maga az oka

val? Mint maga a polgármester. Többet van másutt, mint Zentán. Igaz, hogy régen megirták: Quod licet Jovi non licet bovi. (A mi szabad Gombosnak, nem szabad Pityi Palkónak.) De mindennek megvan a maga határa, és hogy megvan, éppen maga Gombos szolgáltatott bizonyítékot. A példa úgy jó mint rossz irányban erősebben hat az emberekre, mint a parancs. Gombosról senki sem állíthatja, hogy rendes tisztviselő, de nem is lehet. Gombos mindenütt többet van, mint hivatalában. A lelkiismeretes tisztviselő ugyan nem a főnök kedvéért, hanem a jól végzett munka tudataért szorgalmazatoskodik. De hát hányan vannak ilyenek a sárgaházban? A macska távollétében cincognak az egerek. A sárgaház macskája pedig többet van házon kívül, mint belül, tehát egerei fölötté sűrűn és erősen cincognak. A dolog azonban nem levet tréfás, hanem nagyon is komoly ügy, azért nem is gunyolódunk, hanem ünnepies komolysággal ki-nyilvánítjuk, hogy Gombos panaszával önmagát itélte el. A ki magán ügyei vagy passziói miatt akadályozva van abban, hogy előjáró lehessen, az ne akarjon főnök lenni, mert hátuljáró lesz. A főnök rossz példája még a jó tisztviselő buzgalmat is lohasztja, míg jó példája a restségre hajt megcségyenítve tevékenységre sarkalja. A buzgó főnök a jó tisztviselő buzgalmat fokozza, a főnök hanyagságától vérszemet kapnak a jóra való restségre hajlók. Szóval: a milyen a pásztor, olyan a nyáj. Csak az való főnöknek, ki alá, helyesebben mondva mellérendeltjeit azzal fegyverezheti le, hogy jogosan hívhatja föl, miszerint példáját kövessék. Appellálhat-e példájára Gombos? Nem. Tehát főnöknek sem való. Gombosnak minden idejét magán ügyei és passziói vévén igénybe, hivatalos teendőiben nem járhat elő jó példával, nem gyakorolhatja az ellenőrzést. Azért a tisztviselők egy része privát munkákat végez, hogy mellékeresetre tehesse nek szert, a hivatalbeli kötelességek teljesítésére kevés marad az időből és erőből; a másik része pedig többet ül a kormában, mint a hivatalban. Így szaporodik az el nem intézett ügyek száma. Hogy panaszra jogos oka ne legyen a polgármester urnak, a jópélda-adást ajánljuk. Különbem nem ringatjuk magunkat abban a reményben, hogy tanácsunkat követni fogja.

A Mikosevics t. ügyész és Boromiszsa kapitány között dúló és febr. 13-án nyilvánossá lett háború fényesen bizonyítja, hogy barátság erkölcstelen alapon nem létezhetik. Boromiszsa magát vak eszközül alácsontította le; csakhogy Mikosevicsnak és Gombosnak kedvében járhasson, elkövetett olyan tetteket, megengedett olyan mulasztásokat Mikosevics és Gombos érdekében, a minőktől ugy az embernek, mint a tisztviselőnek tartózkodni kellett volna. És mi lett ezért a rabszolgai szereplésért jutalma? Megmondta maga: Szünet nélküli faggatás, gyötres. És még azzal sem vizsgálhatja magát, hogy nem érdemelte meg. Mert az nem érdemel más bánásmódot, ki kivetkozik az önértékből. Mikosevics-Gombos attól való félelmökben, hogy az az ember, ki érdekökben mindenre képes volt, képes lehet ellenök is mások érdekében, üldözöbe vették, hogy megriaszszák ot.

Mikosevics a mondott alkalommal a lehető legsúlyosabb váddal illette a kapitány urat, azt minden szenvedésének s az apai örökség átka, a nemánomság és uri restség, az öngyilkosságba hajtja.

Az apa temetésének erőteljes színekkel való leírásával kezdődik Tibor magános utja a nyomor világában. Ezen az uton megismerkedik egy tenkölt szellemű leánnyal is és a két fiatal sziv kölcsönösen egymásba szeret. Tibor azonban nem veheti el imádottját. Cinikusá lett szívének ez az egyetlen, végső és legnagyobb fájdalma. Pedig talán végig élhetné az életet Agnessel, de akkor kettőjükre várna nyomor és szegényletes szegénység, a mitől az apai tanóktól áthatott fiatal ember jobban irtózik, mint a haláltól. E lelki küzdelem festésével és Tibor öngyilkosságával végződik az elbeszélés, mely eddig nálunk szokatlan realizmussal és bátor vonásokkal van papírra vetve. Az Apai örökség egy csinos kiállítású kötetben jelent meg és megrendelhető postai utalványon avagy levelező lapon Grill Károly udvari könyvtárosnál. (Budapest, Dorottya-utca 2.)

Ez alkalommal szívesen teszünk még említést egy másik kiváló tehetségű író legújabb termékéről: Dr. Koroda Pál „Alkibiadesz” című nagy-szabású tragédiájáról. A drámai terep legtartósabb babérokat aratott, tehát a legilletékesebb férfiak ítélete egyhangulag abban összpontosul, hogy Koroda Pál Alkibiadesze maradó becsü munka. Az Alkibiadesz valóban oly merész koncepcióval ecseteli a szenvedélyek egész raját, nyelvezete, technikája és meseje annyira érdekes, hogy tényleg képes az érdeklődést az olvasóban nem csak fölkelteni, de mindvégig le is bilineselni. Az Alkibiadesz szintén Grill Károly udvari könyvtárosnál rendelhető meg 1 fnt 50 krért.

mondván, hogy a vezetésére bizott hivatalban teljes rendszertelenség uralkodik. Ezzel nincs kevesebb állítva, mint az, hogy Boromisza ur a kapitányi hivatalra képtelen. Az ellenzék soha sem tartotta Boromisza urat a kapitányi hivatalra alkalmasnak, és febr. 13-án éppen maga Boromisza ur elfacsarodott szívvel fakadt ki, hogy azoktól kapja az orrt, kiknek erkölcsi kötelességük volna őt támogatni. Tehát Mikosevics Gombosnak tett jó szolgálataival azt érte el, hogy őt ma sem ég, sem föld nem fogadja magába. És rá nézve még az a legszomorítóbb, hogy nem nyugtathatja meg lelkiismeretét, mintha nem érdemelte volna meg. Biz ez iszonyatos állapot. Nyugodtabb pillanataiban talán belátja Boromisza ur, hogy nem mi voltunk vele szemben igazságtalanok.

Kozics vértanusága. A legelődj ügyénél a tanács javaslatával szemben Kozics kifejtette, hogy a legelőterület a fölvetett marhaállományhoz képest kevés és hogy a díj magas és ennek igazolására csak azért nem kéri egy bizottság kiküldetését, mert ezt mindenki tudja. Ez a felszólalás már maga ellenindítványt involvál magában és Gombos polgármester mégis a képviselőtestület által elfogadottnak akarta nyilvánítani a tanács javaslatát, még pedig úgy, mintha ellenindítvány nem tétellett volna. Erre Kozics kijelentette, hogy ő indítványt tett akkor, midőn a tanács javaslata ellen beszélt. Gombos még erre sem fogadta el Kozics felszólalását indítványnak. Rudics Gergely indítványozta, hogy a legelőterület díj maradjon a régi, Bergel Ferencet a polgármester eltöltötte az indítványtevéstől. Minthogy Kozics el nem állott attól a nyilatkozatától, miszerint ő indítványt tett, Mikosevics őt széksértésről vádolta és ezért 20 szavazattöbbséggel 15 frt pénzbírsággal sújtotta. Még Mikosevics-Gombos is utólag elrestellték magokat, látták a kudarcot. Bizony az szégyenletes kudarc, mikor 111 jelen volt képviselő közül csak 36-an szavaztak Kozics ellen, ennek a 36 számnak is nagyobb részét magok a sárgaházbeliek adták. — 22-en szavaztak a közpénztárból élők, 16-an nyíltan szavaztak Kozics mellett, 59-en pedig — köztük hétnyüstös mamelukok — a szavazástól elmenekültek, tehát a 36-ból levonva a 22, a város zsoldján élősködő szavazatot, csak 14-en találkoztak a képviselők közül, kik Kozics ellen szavaztak, míg mellette 16-an nyíltan, és már így is a képviselők többsége Kozics mellett nyilatkozott; ha ezekhez hozzáveszünk az 59 dissidentet, már pedig hozzá kell venni, mert ha Kozicsot büntösek tartották volna, bizonyára a tanácssal Kozics ellen szavaznak, tehát a képviselők közül 75-en voltak Kozics mellett és csak 14-en ellene. De még ennek a 14 szavazatnak értéke is kétes becű, mert ezek között van Rudics Gergely is, ki pedig nyíltan a tanács javaslata ellen volt, sőt ellenindítványt is tett. De Mikosevics kezébe nyomta a szavazó cédulát, s Rudicsnak kevesebb sütnivalója és erkölcsi bátorsága lévén, mint lánc földje, Kozics, azaz önmaga ellen szavazott.

Mikosevics-Gombos zsoldosaik által Kozicsot széksértésben marasztaltatták, őket pedig Zenta város közönsége ítélte el. Mikosevicsot azért, mert annyira megfélemedezett magáról, hogy a közgyűlésen káromkodott, Gombost pedig azért, mert kétféle mértékkel mért és mert elnöki tisztét maga sértette meg akkor, midőn Goldstein Zs.-nak oda kiáltotta: hazudik. Ugyanis Gombos abban nem tarált széksértést, hogy Zsarkó őt hazugsággal vádolta, midőn azt erősítette, hogy saját indítványára nem 47-en, hanem ötvenen szavaztak, míg Kozicsnak abban az állításában, hogy ő indítványt tett, már sértést látott. — Mi meg vagyunk a közgyűléssel elégedve, mert annak szolgáltatta bizonyítékát, hogy a képviselőkben megdobbant a lelkiismeret. Még egy ilyen győzelmet kívánunk Mikosevics-Gombosnak.

A Judás.

Midőn én a „Szabadelvi igazság“ című cikksorozatomban befejeztem, fölhivtam ellenségeimet, hogy cáfoljanak meg. Minthogy azonban cikksorozatomban csak tisztáztam, bebizonyított és bebizonyítható tények soroltattak elő, — miként az előre volt látható — a cáfolatot még csak meg sem kíséreltek. E helyett azonban követve Bodóné asszonyom taktikáját, mást beszélni, mikor a bor árát kéri, egyet csavarintottak a dolgon, gondolván: hol igazság nincs, talán segít a dorong, elővették szokott nyomorult fegyverüket: a rágalmazást, a durvaságot.

Nem jött váratlanul, el voltam rá készülve; sőt még rosznéven is vettem volna tőlük, ha akkor, midőn már annyi becsületes, tisztességes emberét a városnak sárral megdobálták, aljas rágalmaikkal meghurcolták, engem kihagytak volna azok közül.

Megjött tehát: hanem egy kissé furcsán tűnik föl a dolog. A nagy nekigyürközéssel megkezdett „gyékényrángatás“nak soká jön a folytatása; az én drága, falnak ugratott, igaz és

őszinte barátomnak mintha elszakadt volna „gyékényrángató“ kötele. Vagy talán — kifogyván hazugságainak forrása — a „folytatása következik“ — kel rá akart szedni, azt gondolván a jámbor, hogy a „folytatást“ örök időkre várva, szó nélkül rajtam hagyom száradni cudar hazugságainak halmazát? Avagy elég későn észre vette magát, hogy mikor alólom szándékolta a „gyékény“ kirántani, saját lábai alól rugta ki a talajt! Hát tudja meg az „igaz és őszinte“ barát, hogy az első esetben csalódott, mert nem azok közül való vagyok, kik az adósság lerovásával elszoktak maradni; a másodikban pedig gondom lesz rá, hogy ne csalódjék.

Kedvem lett volna ugyan hallgatással melőzni az egész cudar rágalmat, mert meg vagyok róla győződve, hogy nincs Zentán becsületes ember, a ki engem csak kevéssé is ismer: csak tizedrészt is elhinné ez ellenem szórt rágalmaknak, s megbotránkozással ne olvasta volna e vesztéremiesen kisallangozott hazugságokat; nem kívántatván hozzá semmi egyéb, csak egy kevés elfogulatlanság, hogy azon ember jellemével, ki oly modorban ír, mint azt Szupics Márton teszi, tisztába jöjjön valaki. De meggondolva a dolgot, nem tartottam fölöslegesnek mégis leszámolni egyszerűenkorra az atyafival.

Tartsunk sorrendet. Vegyük először is rövid szemle alá Szupics urnak „bevezető“ beszédjét. Szupics Márton „bevezető beszédjében“ „gaz rágalom“nak mondja mindazokat a dolgokat, miket róla „Szabadelvi igazság“ című cikksorozatomban mondtam. (Igaz, hogy a rágalom már magában véve gázság, s a ki rágalmaz, az nem lehet más, mint gaz szemét, az emberiség söpředéke. Itt szaván fogjuk Szupics urat. Meglátjuk, kin szárad a „rágalmazó“ bélyeg.) Hát arra nagyon jól emlékezhetik még a n. t. zentai közönség, hogy Szupics ur is föl volt híva a róla mondtak megcáfolására. Föl volt híva például amaz oklevél bemutatására, melylyel 1878-ban 7—8 évi kitérő hanyagsága miatt megtisztelte az iskolaszék, s melyben értékre adta, miszerint G. F.-cel meg fog cseréltetni, egy év engedtetvén megmutatni azt: akare, ude tanító lenni? (A cserét egy, tanácsomra benyújtott alázatos kérvény elodázta ugyan, de az egy évi próbaidő föntartatott.) Ha nem úgy szólt az oklevél, miért nem mutatta azt be? (Különben, ugy gondolom, hogy annak, valamint más egyebeknek is nyomának kell lenni az iskolaszéki jegyzőkönyvben.) Továbbá azt mondja, hogy ellene intézett támadásaimnak (?) egyedüli szülőke a boszu; boszu azért, mert midőn ellenem a fegyelmi vizsgálat megindított, neki tanunak kellett lennie ellenem. (Ezen mondatot jegyezze meg magának a t. olvasó, erre még rátérünk.)

Hogy a mit a „Szabadelvi igazság“ ban Szupics Mártonról — egyebet nem említve — mondtam, nem volt rágalom, világosan bizonyítja azon tény, hogy a mondtakat megcáfolni még csak meg sem kísérelték, s hogy nem volt boszu, kitérő abból, hogy fölhozott kartársaimnak, köztük Szupics Mártonnak, a tanügy terén való viselkedését — kerülve a személyeskedést — csak annyiban hoztam föl, a mennyiben a tanhatóság élén álló ellenségeim tetteire vonatkozó állításaim igazolása végett azt ki nem kerülhettem. Még a fegyelmi ügyemben tett vádaskodására — nem tanuvallomására, ő lévén vádló és tanu egy személyben — tett nyilatkozatomban is sokkal kíméletesebb voltam iránta, hogy sem azt ellenem elkövetet: aljas tetteivel megérdemelte. Egyébiránt azt hiszem s velem együtt minden becsületes ember úgy van meggyőződve, hogy nem az a boszuálló, a ki a gyalázatos rágalmak s hazug vádak ellen védi magát, hanem az, a ki azok által a becsületes embert becsületes s kenyerétől akarja megfosztani; az pedig, ki azt aljas érdekből hazug vádakkal előmozdítani segíti: nyomorult szemét ember.

Ennyit akartam bevezetőül elmondani; most lássuk a tulajdonképeni hazugságokkal teljes, vesztéremiesen kisallangozott támadást. G. y. A.

(Folytatása következik.)

Különfélék.

— Örömmel értesültünk, hogy Nikolics Vladimir, zentai fiu, szerb kir. építész-mérnök, súlyos betegségéből már javuló félben van; nemkülönben hogy Vörös Flóri t. polgártársunk már tul van a veszélyn.

— Spitzer Mór munkatársunk ma egy hete körünkbe hazaérkezett, ki Budapesten a jogtudorságot nyerte el.

— Hajóközlekedés. Zentáról Tifelig vasárnap, kedden, csütörtökön és pénteken 8—9 óra, Zimenyig vasárnap és csütörtökön 8—9 óra, Zentáról Szegedre, hetfőn, kedden, csütörtökön és szombaton 9—10 óra között indul a hajó.

— A gyászlobogóra adakozók névsorából kimaradt Gaal István 20 krnyi adománnyal. A névjegyzéket ezennel kiigazítjuk.

— Milyen válogatós a gazdakör! Nem választotta be tagnak Keczely Antal polgártársunkat. Vagy talán a gazdakör szabadelvi? És csak hétnyüstös mamelukok lehetnek tagjai? Különben ne is vágyódjanak t. polgártársaink a gazdaköri tagságra, mert az csak fából vaskarika. Hiszen gazdakörnek inkább gazdakör a függetlenségi kör, mint a szabadelviük gazdaköre.

— Mire jó a gazdakör? Cziifernek mumuskát titokban játszani.

— A függetlenségi kör benedezkedik: előbb beszerezte Kossuth arcképét, később könyvszekrényt csináltatott, a napokban pedig egy zöldposztós olvasó asztalt szerzett be.

— A zentai takarékpénztárnál az egyesek által kézi-zélogképen elhelyezett, de kellő időben ki nem váltott arany- és ezüstnemű, továbbá egyéb értéktárgyak 1. évi márc. 8-án d. u. fél 4 órakor az intézeti helyiségben nyilvános árverésen eladatni fognak.

— A katonai állítás márc. 20—26-ig fog Zentán megtartani, még pedig a következő rendben: márc. 20-án az ideiglenes fölmentés iránti folyamodások, felszólamlások (reklamációk) fognak tárgyalatni, és ugyane napon az I. korosztálybeliek közül azok, kik 1—100. számig huztak cédulát, 21-én a többi I. korosztálybeliek, 23-án a II. korosztálybeliek és 24-én a III. korosztálybeliek és az idegen hatóságok megkeresések folytán állítandók és netán jogcímvesztettek fognak megvizsgálatni. A vizitáció mindenkor reggeli 8 órakor kezdődik.

— A népiskolában keresek kutat kezdtek csinálni, de abba hagyták, és most féligen áll az udvarban. Népiskolában keresek kutat csinálni csak a szabadelvi pedagógusoktól telik. Elszalasztja a gyermek a kerekét és tengelye úgy fejbe koppintja, hogy az abc-t a földön nem, csak a menyországban fogja megtanulhatni.

— Eddig azt mondták: A kis tolvajokat fölakasztják, a nagyokat menekülni hagyják. Most azt mondhatjuk: A kis adóssokat a pénztárak törlesztésre szorítják, a nagyoknak halasztást engednek. Ez talán még sincs rendjén.

— Belügyminiszteri rendelet folytán utasítva lettek a megyei árvaszékek, valamint a rendezett tanácsú városok és gyámhatósági jog gyakorlataival fölruházott községek árvaszékei, hogy oly hagyatékok letárgyalása alkalmával, melyek fölött az örökösök nem egyenlően osztoznak meg, hanem osztályegyezség alapján az egyik vagy másik örökös a saját részénél többet vesz át és örökös társait készpénzzel, vagy a hagyatékhöz nem tartozó ingatlanokkal elgáti ki, a tárgyalási jegyzőkönyvben a kielégítésül adott készpénz összege, vagy ingatlanok becseréke (melynek kimutatására a felek utasítandók) egy kimutatásban mindig kitüntetendő.

— Beküldetett. Tekintetes szerkesztő ur! Becses lapja mult számában a zentai árvaszék tagjai Berecz, Pitély és Spanga címeres akasztófavirágokkal hoztak hasonlókat. Különösen Dudás Lajos árvaszéki jegyző ur kapja ki a maga részét. Közte és Spanga közt, úgy látszik, a cikkirő nem lát éppen semmi különbséget. Jó lenne talán, ha t. szerkesztő ur jobban használná a szerkesztői vörös ceruzát. Kár egy becsületes hivatalnok tisztességes nevét ilyen — csakis Magyar Gyulához illo — modorban meghurcolni. — (Midőn a lapok szerkesztője nem átalja bevallani, hogy a nehezményezett cikket maga írta, megütközését kénytelen kivélni azon tulhajtott — a neveltségességig tulhajtott érzélgősség fölött, melyet nehezményező elárult. Nekem eszemben sem volt a cikk írásakor, hogy Dudás ur az árvaszék jegyzője, és csak azért hozakodtam a három jómadár nevével elő, hogy az árvaszék eljárásának abszurdum voltát szembeötlőbbé tegyem, de nem azért, mintha az árvaszék tagjait hasonlóba akartam volna állítani azokkal a címeres akasztófavirágokkal. Annyit eivartam Dudás urtól, hogy föltételezi rólam, miszerint tudok különbséget tenni vádlott és vádlott között, még pedig annyira tudok, hogy pl. Reitmannak inkább vagyok vádlott, mint Mikosevicsnak vádló. Egy tanácssal vagyok bátor Dudás urnak szolgálni: A jövőben óvakodjék azt a hibát maga elkövetni, a melyet másban kárpótol. E lapok szerkesztője érez akkora különbséget maga és Magyar Gyula között, mint a minőt Dudás ur és Spanga között fönnállónak maga is elismer. Talán a jövőben is szent lesz közöttünk a béke!! Szerk.)

— A nagy zás hóbortja, mely városunkban jelenleg uralkodik s a mely annyi családot rántott már be Zentán a fülekig érő adósságokba, folyton nagyobb és nagyobb mérvet ölt. Főleg a zsurlifixesek azok, kik a fesztést, a föltűnni vágyást, a meg nem illett címezést s a takarónál való hosszabbra nyújtózkodást a legutóbbi időben divatba hozták. Ugyancsak pusztit is köztük most a krach. A sok bolti kontó, korcsmai adósság s a nyalábszámra lejáró váltók, mind ezen körülmény mellett bizonyítanak. A zsurlifixesekről elragadt e betegség földesgazdáinkra és iparosainkra is, a kik otthon úgy, mint a

nyilvános helyeken csak úgy versenyeznek egymással az uralomban és költségekben. Nagyobb bizonyíték e ragályos kör megléte és folytonos terjedése mellett, az: hisszük, nem hozható föl azon körülménynél, hogy még a város sinteri is vizitkártyákat csináltatott, hogy azon helyeken, a hol megfordul, a finom illaton kívül, melyet hátrahagy, kézzelfogható emlékeztetővel vonja magára a figyelmet. Kuriózusképen és azok részére, kik vizitjeiben még nem részesültek, ide nyomtatjuk a sinteri látogatójegyet egész nagyságában:

SZIKORA ISTVÁN.

városi győpmester

Zentán.

A városi „közélet“ e jelensége mindenesetre megérdemli a megörökítést, mert benne az utódok majd annak idején Gombos Gábor babérainak egy levelére ismerhetnek.

Magyar Gyulát Mátyás napján megnadrágotlák. Teljesen elzúllott barátjával, Szécsen mérnökkel, Csikmák Mátyás polgártársunkat tisztelte meg f. hó 23-án látogatásával a névnap alkalmából. Midőn a potya borból jól fölöntöttek, Magyar uram elkezdett henecegni, dicsőíteni, káromkodni és sértegetni, a mit a házigazda testvére, Csikmák Mihály tovább nem tűrhettén, olyat ütött a „Hiradóék“ nyaka közé, hogy a „szerkesztőség“ egyensúlyt veszítve, ajtón keresztül az udvarba repült. — No kell-e szölli lágy kenyérrel — tisztelt kolléga ur?

Szekfü György főjegyző Keresztini Gyula irnokot kiüldözte a városházából. Szegény fiatal ember sirva adta be lemondását a napokban. Csak aztán ki ne bujjék ám a szög a zsákból olyanformán, hogy valamelyik Bakai kerüljön a helyébe, tisztelt Tulipán ur! (Mert hát van készletben.)

Pesti Ihász Lajos színigazgató Ó-Kanizsáról köszönetet mond Ó-Kanizsa mezőváros előjáróságának azon parját ritkító szíves elozékenységet, melynél fogva a színházi terem fűtetésére a szükséges tüzfut ingyen rendelkezésére bocsátotta. Ezt Gabi gyerekekünk is megtehette volna annak idején, míg a színészek Zentán voltak, de hát — nem „méltóztatott tetszeni a nagyságos urnak“.

Kalmár Antal árvaszéki ülnök az „Üdvöské“-ből szedett citátumokkal igazolja be a Hiradó hasábjain, hogy a két zsúrfixes részére kiadott 11,000 frt árvatári kölcsön helyesen volt megselekedve. Köszönjük, de — nem kérünk belőle.

Méhner Vilmos kiadónál megjelent Vörösmarty összes munkáinak 19. és 20-ik füzeté. Ezen példányok Vörösmartynek drámai műveiből a következőket hozták: „Salamon király.“ (Vége.) „Hábador“, drámai költemény 1 fölvonásban és „A bujdosók“, színmű 5 fölvonásban. Jegyzetekkel kíséri Gyulai Pál. Megrendelhető füzetenként 35 kr-ért a helybeli könyvkereskedőknél is.

Csarnok.

Egy árva ülnök ur a városi árvaszék ellen fölhozott vádra fölvilágosítással szolgál; kinjában citálja a gyámi törvényt, Laurentius, Piombinó herceget (Üdvöske), természeti és észjogot, Kantot és a méltányosságot. Ezt a legutóbbi citátumát leghelyénvalóbbnak tartják azok, kik tudják, hogy az ülnök urnak inkriminált nyugtái vannak, melyeket a tisztí ügyész markában tart, hogy a ki-írugni akaró ülnököcskét (hévatalos nyelven) megcincogtassa, és mert az az armányos tisztí ügyész szörnyen kegyetlenül furulyáz az egykor független, 48-as és forradalmi elveket vallott regényes jogászra, hát jónak látja, úgy szűr alul, (mely többszörösen ki van fordítva) a méltányosságot hangoztatni.

Ma nekem, holnap neked, mondja a legtökéletesebb természeti és észjog: az irás. És hogy ez igaz, legfényesebben bebizonyult az árva ülnök uron, ki egykor a nagyvendéglőben zárt ajtó mögött kegyetlenül megkoppasztott egy fiatal kereskedőt ezreitől, a hivatalban meg szörnyű módon zsebelte be az általa fölaltalt új skála szerint a diurnumokat, a nélkül, hogy valaha is észbe jutott volna Kont, Piombinó herceg, természeti és észjog, vagy éppen a méltányosság. Akkor még vékonyan állhattunk Konttal, de ha most a természeti és észjog a kisujjában van az árva ülnök urnak, annak lelkünköl örülünk, sőt nem késnénk gratulálni sem, ha ebbeli tudományos készültését Szilágyi Dezsővel is elhitetné.

Szörnyen kérédik az ülnök ur a s-okkal; kár ezt tenni, mert ismerjük a tanítómesterét; de meg hát elvégre is: „ahhoz nem muszáj a puskapor!“ (Nap és Hold.)

Nagy patáliát csinál végre felelősségével; mintha bizon mi nem tudnók, hogy miben leledzik

a kölcsön kiadásának indító oka, meg nem ismerők ama bizonyos indigenák — no meg az ülnök urnak vagyoni viszonyait. Nem is féltjük a házat egy csöppet sem; mert hát ahhoz másoknak is van jussuk, kik a felelősségre vonáskor nem késnének odaszólani, hogy: egye meg a fene magát, ne bántsa az ülnök házat! (Csicsóné.)

Nyilttér.*

— Az ugynevezett háziszerekről s ezeknek átalakulásáról. A legrégebb óta majd minden népnél szokásban van, hogy kéznél tartanak bizonyos, ugynevezett háziszereket, hogy betegség esetén azonnal használhassák. De a gyógyszereknek is, melyek nemzedékről-nemzedékre átszállottak, mint minden egyéb földi dolognak, megvolt a maguk saját átalakulási folyamatuk. Ugyanazon arányban, a mint például a homályban tapogatózott orvosi tudomány mindinkább az ismeret világába lépett, eltűnedezték lassankint ama számtalan, legnagyobb részben az esetlegesség-szülte keverékből állott labdaccai s mixturái a hajdankornak, s helyet adtak a tudomány vívmányai által nyert alapon készült gyógyszereknek.

Ez utóbbiak közt, köztudomás s elismerés szerint, első helyen állanak a már évek óta ismert s rendkívül kedvelt Brandt Richard-féle svájci labdacok, melyekről elsőrangú orvosi tekintélyek bizonyítványokat állítottak ki, hogy székrekedés, vértelenség, szédülés eseteiben epe-, máj- és aranyeres bajokban épp oly kelemesen használható, mint biztos hatású s ártalmatlan gyógyszer. Alig van immár oly ház, a melyben ez a kitünő szer, mely egyéb jó tulajdonságai mellett még olcsósággal is bír (egy 50 labdacost tartalmazó doboz ára 70 kr, s majd minden gyógyszerárban kapható), föl ne volna található, s így módon Brandt Richard gyógyszerész svájci labdaccai a legvalószínűbb s legjobb háziszerré váltak, és előreláthatólag még igen sokáig mint ilyen fenn fognak maradni.

* E rovatban közöltékért nem vállal felelősséget a szerk.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos:
REITMANN FERENC.

57/1885. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbíró-ság 7329. számú végzése által Scheinberger Miksa végrehajtató javára Simon Róza zentai lakos ellen 670 frt 22 kr tőke, ennek 1884. évi november hó 27-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 61 frt 95 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság és fölül foglalt és 1534 frt 90 kr-ra becsült házi butorok és 1 tehénből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 7627/1884. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis alperes lakásán leendő eszközzésére **1885. évi március hó 2-ik** napjának délelőtti 9 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zentán, 1885. febr. hó 19. napján.

Rácz István,
kir. bír. vhajtó.

112/1885. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbíró-ság 5530. számú végzése által Hecht Jónás végrehajtató javára Raumann Adolf ellen 731 frt 36 kr tőke, ennek 1884. évi okt. hó 2. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 64 frt 95 kr perköltség követelés erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 1284 frt 70 kr-ra be-

csült bolti árucikkek és egyéb álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 6238/1884. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Zentán végrehajtást szenvedő bolti helyiségében leendő eszközzésére **1885. évi március hó 6-ik** napjának délelőtti 8 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő

Kelt Zentán, 1885. febr. hó 23. napján.

Braun Soma,
kir. bír. vhajtó.

103/1885. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a zentai kir. járásbíró-ság 607. számú végzése által Fischer Ida végrehajtató javára Raumann Julia ellen 1500 frt tőke, ennek 1885. év január hó 5. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 96 frt 50 kr perköltség követelés erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 767 frt 95 kr-ra becsült bolti árucikkek, szobabutorok és egyéb álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 1107/1885. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis végrehajtást szenvedő lakásán és boltjában leendő eszközzésére **1885-ik évi március hó 6-ik** napjának délutáni 2 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t.-c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-c. 108. §-ában megállapított föltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Zentán, 1885. febr. hó 23. napján.

Braun Soma,
kir. bír. vhajtó.

13/1885. sz.

Árverési hirdetmény.

A zentai kir. járásbíró-ságnak 1885. évi 1643. sz. alatt kelt kiküldő végzése folytán Hoffmann M. csödtömegehez tartozó férfi és női lábbelik- és férfi és női kalapoknak a helyszínén, vagyis Braun Ádám házában levő bolthelyiségben leendő elárverezésére határnapul **1885. március hó 2-ik** és szükség esetén következő napjainak **d. e. 8 órája** kitzetetik.

Melyre a venni szándékozók ezennel meghivatnak.

Zentán, 1885. február 26-án.

Braun Soma,
kir. bír. vhajtó.

Vaskereskedésemben két jöházból való fiut **tanoncul** fölveszek.

Flesch József.

Eötvös-utcában 519-ik sz. a. fekvő házamban egy terem mellék-szobával kiadó. **Hirschenhauer József.**

Nagy lakás kiadó.

Özv. Freund Samunének posta-utca-ban levő házában egy

öt szobából álló lakás

magtárral, istállóval és felszerrel ápril 24-től kiadó. A föltételek a háztulajdonos-nónél megtudhatók.